

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

SF har tidligere fremsat forslag til demokratisering af og ændringer af formålet med lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Dette skete senest med fremsættelsen af lovforslag nr. L 66 i folketingsåret 1990-91 (1. samling) om en ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om ændring af Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Se Folketingstidende 1990-91 (1. samling), forhandlingerne sp. 1675 og Tillæg A, sp. 1913. Lovforslaget kom på grund af folketingsvalget den 12. december 1990 ikke til 1. behandling.

Lovforslag nr. L 66 omhandlede både lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes dyrtidsfond, idet forslaget indebar en reel sammenlægning af de to organisationer, når det gjaldt styringen.

Dette lovforslag vedrører alene Arbejdsmarkedets Tillægspension, men skal ses i sammenhæng med det samtidig fremsatte forslag om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond (nr. L 222).

SF mener fortsat, at det er en udmærket idé at foretage en organisatorisk sammenlægning af Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Men ved at foreslå dette kunne SF komme til at lægge hindringer i vejen for, at der eventuelt kunne skaffes flertal for ændringer i den ene af love.

Overordnet har dette lovforslag på linie med lovforslag nr. L 222 om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, forslag til folketingsbeslutning nr. B 72 om indførelse af økonomisk demokrati og forslag til folketingsbeslutning nr. B 73 om nedsættelse af udvalg om arbejdspladsdemokrati til formål at demokratisere økonomien, ved at lønmodtagerne får større indflydelse og dermed også større ansvar.

Lovforslaget har til formål:

1. At der bliver direkte valg af den politiske ledelse af Arbejdsmarkedets Tillægspension, dvs. repræsentantskabet. Det sker ud fra et ønske om at skabe større interesse og engagement omkring de dispositioner i form af kapitalanbringelser, der foretages af Arbejdsmarkedets Tillægspension. Da

det er meget vidtgående dispositioner, der foretages, og da de sker på medlemmernes vegne, er det vigtigt, at medlemmerne bliver mere inddraget i beslutningsprocesserne. Det vil et direkte valg kunne bidrage til. Da det samtidig ikke er entydigt, hvilke dispositioner der er de rigtige, lægger forslaget også op til, at valgene skal ske ved listevalg efter samme regler, som gælder ved de kommunale valg. Det sker bl.a. ud fra en erkendelse af, at medlemmerne af Arbejdsmarkedets Tillægspension inden for lovens generelle rammer kan lægge forskellig vægt på, hvad der skal prioriteres.

2. At der også lægges op til medlemmernes større indflydelse og dermed ansvarlighed for, hvordan Arbejdsmarkedets Tillægspensions midler forvaltes, ved at lønmodtagere, der er ansat i virksomheder, hvor Arbejdsmarkedets Tillægspension har aktiviteter, kan få reel indflydelse på de lønmodtagermidler, der er investeret i deres virksomhed.
3. At det kun er medlemmer af Arbejdsmarkedets Tillægspension, der kan stemme ved valg til repræsentantskabet, som vælger bestyrelsen. Det sker med den begrundelse, at det er medlemmernes penge. Derfor er der ingen mening i, at der skal være arbejdsgiverrepræsentanter i styrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Der er heller ingen mening i, at staten skal udpege repræsentanter i styrelsen. Statens interesser kan tilgodeses gennem de generelle regler, der fastlægges i loven.
4. At Arbejdsmarkedets Tillægspension decentraliseres, ved at fonden opdeles i 8 regioner. Derved bliver afstanden mellem medlemmerne og fondsledelsen mindre, hvorved medlemmernes interesse og engagement for Arbejdsmarkedets Tillægspension vil kunne øges. Ikke mindst når det tages i betragtning, hvor mange midler Arbejdsmarkedets Tillægspension råder over. Ifølge årsrapport 1991 fra Arbejdsmarkedets Tillægspension havde fonden ved udgangen af 1991 en formue på 89,3 mia. kr.